

No es mereixen el que ens fan patir

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 13 de maig de 2021

Com diu un amic meu: no es mereixen el que ens fan patir. Què passa entre ERC i JuntsxCat? Algú ho sap? Jo crec que ni ells. Estan fent la puta i la Ramoneta sense saber cap a on van i, el pitjor, cap a on ens porten. Els vam votar perquè fessin un govern independentista; s'estan rient de nosaltres i això els costarà car a tots dos. Si ens duen a noves eleccions els votarà "Rita". Han cremat massa coses i ara no hi ha marxa enrere; qualsevol sortida serà un fracàs, sí! No pot ser d'altra manera. O algú creu encara en aquests insensats? Ja ho sé, la culpa sempre és de l'altre.

Aquí els més feliços són els qui s'ho miren des de la "barrera". Per exemple la CUP, després de tot acabaran sent els més assenyats. Ells, elles, van fer el seu pacte i ara contempen l'espectacle com uns senyors, senyores. Els comuns: aquí us espero! I, ja hi van... El PSC no para de tirar-se catxes i com que li donen temps seguiran així, però sempre a l'oposició, passi el que passi; no oblidem que, juntament amb PP i Cs, representen el 155. D'aquests darrers no cal ni parlar-ne, fum!

Mentrestant la repressió continua i aquests, els suposadament nostres, encara no s'han assabentat de qui és l'enemic i faran que se'ns tiri a sobre definitivament. Que no veuen que ara és el Diplocat i demà serà qualsevol d'ells? La ràbia de l'Estat espanyol es concentra ara en el Diplocat perquè, cal reconèixer-ho, ho han fet millor que el Ministerio de Asuntos Exteriores, amb Borrell i sense Borrell el que ara navega per Europa i que no saben com treure-se'l de sobre; entre el ridícul amb el rus i amb Kosovo... Aquí, que ho tindriem en safata, fent el burro.

La representació preferida per l'Estat espanyol, però, segueix sent el circ de les togues. Van començar amb els que sí que tenien coratge i ara tenen una llista de recanvi per anar traient casos a mesura que els convingui; un és el cas Pujol, aquest és el Santcristo gros, el roc a la faixa. Ara els del circ de les togues manen en tot, àdhuc aprovant i suspent mesures contra la pandèmia. Aquest circ, però, no fa riure, és llastimós pel mal que fa en tots els ordres i no tan sols amb els presos i represaliats polítics. Tampoc fa riure a les institucions democràtiques internacionals, però els del circ s'ho passen pel folre, de moment... I què me'n dieu del "monarca"? Sembla que també s'ho mira des de la barrera, però no, té molta feina a organitzar i raspallar l'extrema dreta. El dia menys pensat apareix l'emèrit i li reten honors militars amb el seu fill al capdavant.

Ah! I, què passa a Madrid? No tinc costum de ficar-me en assumptes interns d'altres països, però allí és on se'ns queden els quartos i crec que hi tenim dret, jo també. Els del govern del PSOE no gosen fer política d'esquerres perquè la dreta els guanyaria terreny, però se'ls ha pujat a cavall. Aquella "chula" ha arrossegat molts "chulos" i tot "haciendo lo que me da la gana", ha torejat, malauradament, tota l'esquerra, inclosa la catalana. La tal Díaz Ayuso va donar llibertat de birres i farres als madrilenys i les hi han pagat amb escreix. Ara bé, si poguéssim establir una correlació matemàtica entre hores de birres-farres i morts veuríem com aquella "chula" en porta uns quants a l'esquena..., de morts.

Va de pandèmia i això és una cosa molt seriosa. Aquí també hem de posar les vergonyes a ventilar. Després d'aquest cap de setmana de llibertat a la madrilenya resulta que als hospitals han atès més borratxos que covids. Els de les birres excessives i altres barreges pitjors ens poden deixar a tots sense vacances d'estiu si algú no hi posa fre. En canvi, si fem bondat podrem fer vacances. Ja han arribat les esperades vacunes i ens hem fet un tip de veure punxades per la tele.

Preocupen els qui encara estan a les UCI, els qui han mort, les seves famílies i els que suportaran les seqüeles físiques i mentals de la Covid durant no sé quant de temps. Encara no en tenim prou? Si us plau! Tots tenim ganes de fer alguna cervesa amb els amics i d'anar a sopar tranquil·lament, però, abans de tot, volem que es buidïn els hospitals i que les empreses i treballadors afectats econòmicament es recuperin. Ara ens cal més seny que mala rauxa.

Aprendrem alguna cosa de cara al futur? Malgrat tot, jo crec que sí. No tot el que caldria però alguna lliçó en quedarà. Tenim una altra pandèmia al damunt, els canvis climàtics: el natural contra el qual poca cosa hi podem fer, però l'antropomòrfic, el causat per nosaltres els humans, l'hem d'afrontar decididament, intel·ligentment, amb coratge i solidaritat. Ens cal canviar el model econòmic actual basat en el creixement sense límits que ens pot dur a l'autodestrucció. Això no obstant, no ens enganyem, la solució no està a empastifar la natura amb grans molins d'energia eòlica ni amb camps de plaques fotovoltaïques. Tampoc està, ni de bon tros, a incrementar els pressupostos militars, quin horror! El canvi de model econòmic ha d'anar encapçalat per la RDI –Recerca, Desenvolupament i Innovació–, tractant els nostres investigadors com es mereixen, són la punta de llança del canvi, del progrés real i social. Tot seguit ens cal una política industrial basada en la tecnologia pròpia i sostenible. Ja hem vist i veiem on porta una economia basada en el turisme. Turisme sí, tothom hi té dret, però controlat, sí controlat i enfocat no tan sols a la platja i a la borratxera sinó a la cultura que és aquella riquesa personal que ningú no ens podrà prendre. Cultura en la concepció més ampla Ha arribat l'hora de la veritat i no tan sols per a les futures generacions, sinó també per a les actuals, inclosos els vells com jo, perquè si van mal dades i no hi posem remei als vells, també ens atraparan les conseqüències del canvi climàtic i les conseqüències d'un sistema econòmic que ens durà al desastre. Encara hi som a temps amb l'esforç de tots.